TOVERI

Lännen suomalaisen työväen äänenkannattaja, ilmestyy Astoriassa, Oregon, joka päivä paitsi sunnuntaina.

TOIMITUSKUNTA:
W. N. REIVO LAURI MOILANEN
ADOLPH SALMI A. B. MAKELA
SULO SYVÄNEN

TOVERI
(THE COMRADE)
The organ of the Finnish workers in the Western states. The only Finnish daily in the West. Published daily, except Sunday, at Astoria, Ore., by the Western Workmen's Publishing Society.

Ilmotushinta 40c palstatuumalta. Kuolemanilmotukset $1.50 kerta ja muistovärsyillä $2.00 kerta. Kihlaus-, syntymä- ja avioliitto-ilmotukset 50c kerta, halutaantieto- ja nimenmuutto-ilmotukset 25c kerta, naimailmotukset $1.50 kerta, avioero-ilmotukset $1.00 kerta. Seisovat ilmotukset sopimuksen mukaan. Satunnaisista ilmotuksista tulee rahan seurata mukana. Englanninkielestä suomennetaan vapaasti.

Entered as second-class mail matter July 18, 1912, at the postoffice at Astoria, Oregon, under the Act of March 3, 1879.

TILAUSHINNAT
Yhdysvalloissa ja Canadassa:
Yksi vuosikerta..$4.00 6 kuukautta..$2.25
3 kuukautta.....$1.35 1 kuukausi... .50
Suomeen ja muualle ulkomaille:
Yksi vuosikerta..$6.50 6 kuukautta..$3.50

SUBSCRIPTION RATES:
In the United States and Canada
One year.....$4.00 Six months.....$2.25
Three months..$1.35 One month..... .50
Advertising rates in effect July 1, 1912, 40 cents per inch. Special discount is allowed for larger and continuous advertisements.
TOVERI, BOX 99, ASTORIA, ORE.
AUG. NIKULA, Manager.

Huoneusto sijaitsee 10:nnen ja Duane katujen kulmassa. Telefooni: konttori 365, toimitus 832.

Suomen nälänhätäisten avustaminen

S. S. Järjestön toimeenpaneva komitea esiintyy hirveän "virallisena".

Joku aika takaperin julkaisi Berkeleyn s.s.-osasto tässä lehdessä kirjotuksen, jossa kehoitettiin Amerikan suomalaisia ryhtymään varojen keräykseen nälänhädän lieventämiseksi Suomessa. Kirjotuksessa, muistaakseni, painostettiin sitä seikkaa, että nälänhätä ennen kaikkea ahdistaa Suomen työväenluokkaa, joka koko sodan ajan on saanut kärsiä työttömyydestä, milloin suuremmassa, milloin vähemmässä määrässä, ja jonka elämäntason sota on painanut niin alas, että vaikka viljaa olisi saatavakin, niin kuitenkaan työläiset eivät saa sitä tarpeeksi asti, kun ei ole millä sitä ostaa.

Tuo kaikki on totta — liiankin totta — eikä se pitäisi olla salaisuus kenellekään, joka vain vähänkin on seurannut tapahtumain kulkua Suomessa. Mutta siitä huolimatta järjestömme toimeenpanevakomitea on asettunut Berkeleyn osaston kehotuksen suhteen hirveän "viralliselle" kannalle, ikäänkuin osoittaakseen, ettei se asia sille vähääkään kuulu — kuolkootpa tuhannet Suomen työläisistä nälkään, tai pysyköät hengissä, jos voivat jollakin tavalla henkensä säilyttää. — Kas näin kuuluu komitean "virallinen" päätös:

"Berkeleyn, Cal., s.s.-osasto oli lähettänyt kehoituksen että järjestön keskusviraston taholta ruvettaisiin keräämään avustusta Suomen hätää kärsivien hyväksi. Asiasta käsiteltyään päätti komitea että koska miltään puolueorgaanien taholta Suomesta ei ole saapunut avustuspyyntöä virallisesti ei toimeenpaneva komitea vielä ainakaan katso tarpeelliseksi ryhtyä mihinkään erityisiin toimenpiteisiin avustuksen keräyksen suhteen.

"Edelleen päätti komitea että jos järjestön osastot omasta alotteestaan toimeenpanevat keräyksiä sanotun asian hyväksi, on kertyneet varat lähetettävä perille **Virallisten puolueorgaanien kautta**, että varat varmasti tulevat käytettyä sitä tarkotusta varten johon ne on kerätty."

Ihme ja kumma, ettei komitea jyrkästi kieltänyt osastoja avunkeräyksestä niin kauan kun ei ole tullut sitä "virallista" avustuspyyntöä Suomen puolueorgaaneilta!

Komitean logiikka on ihmeellinen. Sitä seuraamalla voisi saada seuraavankinlaisen tuloksen: Näen veljeni, jota rakastan, olevan hukkumaisillaan, mutta kun hän hädissään ei huomaa pyytää apuani, niin en pelasta häntä, vaan annan vaipua syvyyteen.

Suomen tovereilla epäilemättä on ollut enemmän kuin kylliksi työtä sisäisten asiain järjestämisessä. Venäjän väliaikaisen hallituksen suhtaantuminen itsenäisyyskysymykseen ei ole suinkaan helpottanut maan asemaa, vaan on se lisännyt huolta ja vaivaa, joiden kestämiseen kysytään sitkeyttä ja tarmoa. Näin ollen se, etteivät Suomen puolueorgaanit ole lähettäneet tähän maahan avustuspyyntöjä, ei ollenkaan todista sitä, etteikö siellä apua tarvittaisi ja etteikö siellä otettaisi se pieni avustus, minkä Amerikan suomalaiset voivat tarjota, kiitollisuudella vastaan.

Mutta sanotaan, mitä Suomessa paljaalla rahalla tehdään kun sillä ei kuitenkaan voida ostaa viljaa, koska sitä ei ole saatavissa? Sitä pahempi. Mutta sekään ei saa olla esteenä avunkeräykselle tässä maassa. Joskin asiat ovat tällä kertaa noin surullisella kannalla, niin ennemmin tai myöhemmin Suomen **täytyy** saada viljaa jostakin ulkomailta ja sen ostamiseen tarvitaan ennenkaikkea rahaa. Rahaa tarvitaan siksi, että Suomen vähävaraisetkin pääsisivät vilja-annoksista osallisiksi.

tietysti rahan lähettäminen tästä maasta asiain nykyisellään ollessa kohtaa vaikeuksia, mutta tuskin sentään voittamattomia. Meidän pyhä velvollisuutemme Suom. työläisiä kohtaan on tehdä voitavamme heidän hätänsä lievittämiseksi. Ja ellemme muuta voi lähettää heille, niin lähettäkäämme rahaa järjestömme toimeenpanevan kom. välityksellä sen "virallisuudesta" huolimatta. Sellainen menettely, jota komitea päätöksellään on edustanut on mitä tyhmin — sen verran olisi luullut komitean toki jaksavan ajatella, vaikkakin se toimintakautensa aikana on osoittautunut olevansa enemmän muumio kuin elävä puolueorgaani.

Meidän ei saa odottaa sitä, että suurin osa Suomen työläisistä on kuollut nälkään, vaan meidän on ryhdyttävä avunkeräykseen heidän hyväkseen niin pian kuin voimme. Tietysti me emme voi heidän hätäänsä kokonaan poistaa, mutta me voimme sitä lieventää jonkun verran, jos vaan yksimielisesti alamme toimintaan. Hädän hetkenä on pieninkin apu suuresta merkityksestä.

A. N. Koskela.

Lakkokysymystä ratkasemassa

Varsin usein kuulee selitettävän, että lakkoja ei olisi sallittava siksi että "kolmas asianomainen", syytön yleisö kärsii siitä kaikissa tapauksissa kun lakko sulkee teollisuuslaitokset: — työnsuluilla ei näytä olevan samanlaista vaikutusta "syyttömään kolmanteen asianomaiseen" ainakaan sanomalehtikertomuksissa. Ja yhtävähän puhuvat sanomalehdet teollisuuspulan sattumisesta sellaisena jossa "syytön kolmas asianomainen" kärsii, ja jotka siitä syystä olisivat estettävät hinnalla millä hyvänsä samoin kuin lakotkin. Jolloinkin tuonnempana palaamme asian siihen puoleen. Tässä koetamme selittää lakkojen taloudellisia suhteita.

Jos lakkojen poistaminen olisi ollut mahdollista, olisi se toteutettu jo aikoja sitten, sillä lakot eivät aiheuta ainoastaan epämukavuuksia, vaan kärsimyksiä, jotka useassa tapauksessa menevät ihmisen kestävyyden yläpuolelle, pakottaen työläiset antautumaan ehdoitta, mutta lakkoja ei voida estää enempää kuin veden jäätymistä määrätyissä kylmyyssuhteissa, tai palamisesta aiheutuvaa savua.

Lakot ovat ainoastaan teollisuusjärjestelmällemme ominaisten etueroavaisuuksien ilmenemuotoja; osoituksia siitä, että nähtävästi vallitsevan varallisuuden verhon takana toimivat salaiset voimat, joita yleisö ei voi huomata, mutta joiden vaikutuksen se kyllä tuntee.

Lakkojen näennäiset, eli suoranaiset syyt saattavat olla moninaiset, ja pintapuoliselle tarkastajalle saattaa näyttää siltä kuin ei olisi olemassakaan mitään yleistä, kaikille lakoille yhtenäistä syytä; mutta sellainen kuitenkin on olemassa, eikä olekaan ollenkaan vaikea osottaa sitä.

Ihmisen aineellisen elämän eteenpäin työntävänä voimana on pyrkimys parempaan; sammumaton halu varmuuteen kaikkia sellaisia mahdollisuuksia vastaan, jotka voisivat saattaa hänet tai jälkeläisensä toimeentuloonsa nähden riippuvaiseksi sattumien oikuista, ajaa hänet usein niin pitkälle että kaikki toisten hyvinvoinnin mahdollisuudet unohdetaan. Se ei kuitenkaan johdu jonkun yliluonnollisen lain vaikutuksesta, joka ohjaa ihmiskohtalot ja päämäärän, vaan nurinkurisesta ja sopimattomasta teollisuusjärjestelmästämme joka riistää suurilta joukoilta sen hyvinvoinnin, jonka ihmisnero ja luonto tekisivät mahdolliseksi.

Vaikkakin lakkojen välittöminä syinä näyttää esiintyvän puute ja kurjuus, nautinnonhalu ja elinehtojen helpottaminen, ei tälle pulmalle kuitenkaan voida löytää ratkaisua, ellei aikamme yhteiskunnan teollista rakennetta aseteta kokonaan uusille ja erilaisille perusteille. Lakkokysymyksen ratkaisuun sisältyy erottamattomasti ratkaisu myöskin puutteelle, kurjuudelle ja köyhyydelle, mikäli ne johtuvat riistämisestä.

On ollut aika jolloin köyhyys, puute ja kurjuus oli huomattavampi kuin meidän aikanamme, mutta "lakko"-sanaan ei silloin kuitenkaan sisältynyt käsitettä töitten seisahtumisesta; sen nykyinen käsite on verrattain nuori ja tulkitsee se sellaista muutosta taloudellisessa ja teollisessa **järjestelmässämme**, että työläiset eivät enää voineet tulla toimeen ilman etteivät toisinaan joukolla kieltäytyneet työstä.

Lakko on mahdollinen — ja välttämätön — vain sellaisen tilanteen vallitessa, jossa muutamat harvat ovat haalineet käsiinsä tuotannon ja jaon välineet, ja joka omistusoikeus tekee heille mahdolliseksi olla niiden herroina, joilla ei ole osaa omistusoikeudessa.

Tästäpä onkin luonnollisena seurauksena että lakkokysymyksen ratkaisu edellyttää välttämättömänä edelläkävijänään koko yhteiskunnallisen kysymyksen ratkaisua kaikissa eri muodoissaan.

Ellei olisi siten laita että joillakin on mahdollisuus saada omakseen toisten tuotteet, tuottamatta itse mitään niiden vastineeksi, olisivat lakot yhtä mahdottomia nyt kuin ne olivat kerran ennenkin. Ei ole väliä mihin toimenpiteisiin ryhdytään lakkojen estämiseksi, eivät sellaiset yritykset tule onnistumaan, ennen kuin ratkaisu lepää muuttuneilla omistussuhteilla, jonka kautta muutamat harvat menettävät valtansa riistää laajoja joukkoja.

Kysymyksen ratkaisussa turvaudutaan nykyisin kahdenlaiseen menettelytapaan: toinen on työläisten pakottaminen työnantajien armoille, toinen kavaluus. Niistä ei tule kumpikaan onnistumaan, sillä työläiset valistuvat, ja heidän tietoisuutensa kasvaessa kasvaa heidän voimansa ja saavutuksensakin.

Ja työläisten kasvava voima on ainoa käyttökelpoinen ase silloin kun lakkokysymyksen lopullinen ratkaisu tulee kysymykseen. Se on silloin kun vanhan yhteiskunnan "kuori murtuu ja pakkoluovuttajat pakkolutetaan." Järjestelmämme rappeutuneisuus ulottuu paikoin jo sen sydämeen saakka, joten työläisten on kiirehdittävä niiden herättämiseksi riveissään jotka vielä uinuvat.

Entisiltä sota-ajoilta

(Prof. Goldwin Smith v. 1911 julkaistuista "Muistelmista".)

Krimin sota — Päivää ennen Krimin sotaa ei (Englannissa) sitä kukaan odottanut eikä halunnut; sen kestäessä jokainen oli hulluna innostuksesta siihen; kun se oli ohi, jokainen sitä kirosi ja oli siitä pahoillaan. — Siv. 139.

Lorcha (opiumi)-sota — Lorcha-sodan sai syttymään brittiläisen hallituksen edustaja Cantonissa, Bowring, joka oli riitaantunut sikäläisten kiinalaisten viranomaisten kanssa ja käyttäen tilaisuutta "tuottaakseen suurinta onnea suurimmalle lukumäärälle" pommittanut tätä mailman taajimmin asuttua kaupunkia. Sotaa käytiin oikeastaan opiumikaupan puolesta. Englannin alahuone oli siitä lausunut hylkäystuomionsa. Mutta kun Palmerston vetosi kansaan, väittäen röyhkeitten raakalaisten polkeneen valtakunnan kunniaa repimällä lipun eräästä opiumin salakuljetuslaivasta, leimahti raivo täyteen liekkiin. Sodan vastustajat menettivät edustajapaikkansa parlamentissa... Niin kauan kuin suuria sotavarustuksia pidetään käynnissä, eivät intohimon aiheuttamat sodat tule lakkaamaan. — Siv. 289.

Buurisota — Samanlainen esimerkki on buurisota... josta ainoana hedelmänä oli 250 miljoonan menetys rahassa ja vielä paljoa pahempi kunnian menetys. — Siv. 219.

... Tuo häpeällinen buurisota, jota räikeämpää inhimillisyyden loukkausta ja jota likaisempaa tahraa ei ole minkään kansakunnan maineessa. — Siv. 363-4.

Yksin tai melkein yksinäni (Canadassa) vastustin Etelä-Afrikan tasavallan itsenäisyyttä vastaan tähdättyjä hyökkäyksiä. Luonnollisena seurauksena oli, että joksikin ajaksi jouduin suuren yleisön vastenmielisyyden alaiseksi. Ihmiset olivat mielettöminä, niinkuin ne aina menettävät järkensä, kun sotapuolue vetoaa sivistyksemme kiillotetun pinnan alla uinuviin raakalaisvaistoihin... Elämässäni ei kuitenkaan ole mitään mitä muistelisin suuremmalla tyydytyksellä kuin tätä, niin vähäistä kuin se olikin, osaani puolustaessani oikeutta, ihmisyyttä, sopimuksien pyhyyttä, kansallista riippumattomuutta ja samalla maani kunniaa, ettei se tulisi ikuisesti tahratuksi rumalla ja kavalalla heikompien sorrolla. — Siv. 449.

Julmuudet Jamaicalla — Entisten orjaisäntien mielessä vapautettuja orjia vastaan kauan kytenyt viha ja pelko puhkesi ilmi v. 1865 hirveällä raivolla. Valkoiset ottivat tekosyyksi erään paikallisen ja satunnaisen kahakan, joka oli aiheutunut väestön vastenmielisyydestä muuatta piirituomaria vastaan, ja sen nojalla panivat toimeen hirmuhallituksen, kuvernööri Eyre antautuen itsekin valkoisten raivoisan vimman mukaan. Kaikkiaan surmattiin 439 miestä ja naista, ja ruoskittujen lukumäärä nousi vähimmässä laskussa 600:aan. Ruoskimisia jatkui lähes viiden viikon ajan siitä kun mellakka alkoi. Michille annettiin 100 lyöntiä, naisille 30. Monta naista piiskattiin 9-siimaisella solmuruoskalla ainoastaan varkaussyytöksen johdosta. Kuvernööri Eyren ja mustien valtiollisen johtajan Gordonin välillä oli ollut sekä mieskohtaista että poliitillista vihollisuutta. Eyre vangitutti Gordonin Kingstonissa, jossa sotalaki ei ollut voimassa: kuletutti hänet toiseen piiriin, missä sotalaki oli julistettu voimaan ja jossa sotaoikeus istui: muutti sotaoikeuteen mieleisensä jäsenet, ja kun näin muodostettukin sotaoikeus epäröi tuomita kuolemaan miestä ilman mitään todistuksia, itse määräsi hänet telotettavaksi. — Siv. 357-8.

Italian imperialismi — Puoli leivänkannikasta ja puolet laihasta viinistä oli riistettävä köyhien suusta sen osuuden maksamiseksi, mikä Italialla on ollut imperialistisessa ja militaristisessa mielettömyydessä. Siv. 392.

Diktatuuri

Muutaman päivän kuluttua päättyy kongressin istuntokausi. Annettuaan hallitukselle miljoonia miehiä ja miljaardeja dollareita, hävitettyään tärkeimmät kansalaisvapaudet, ja lietsottuaan vainohalua kaikkia niitä vastaan, jotka tahtoisivat, että Amerikakin otettaisiin niiden maitten joukkoon, jotka pitäisi tehdä kansanvallalle turvalliseksi, — kongressimiehet palaavat kukin koteihinsa kiitollisina siitä, että uudet kongressimiesvaalit — eivät tapahdu ennenkuin vuoden kuluttua.

Luulisi kongressimiesten ja presidentinkin olevan tyytyväisiä saavutuksiinsa. Mutta siltä ei näytä. Lewis on esittänyt, että kongressi hajaantuessaan päättäisi jättää presidentille rajattoman vallan kaikissa asioissa. Esityksen mukaan saisi presidentti ryhtyä mihin toimenpiteisiin hyvänsä, jotka hän katsoisi olosuhteitten vaatimiksi.

Diktatuuri, toisin sanoen.

Käytännössä tällaisen vallan myöntäminen ei taitaisi kovin paljon erota siitä, mikä tähän asti on ollut sääntönä. Kongressi on kaikissa kysymyksissä nöyrästi alistunut Valkoisesta Talosta tuleviin käskyihin. Emme ainakaan tiedä yhtään ainoata tapausta, missä kongressi olisi menetellyt toisin. Yksi sellainen ihme oli vähällä tapahtua vakoilulain käsittelyssä. Kongressi poisti siitä sanomalehtisensuuria koskevan pykälän. Tämän anteeksiantamattoman vallattomuuden se sitten korvasi laatimalla kahta kauheamman kuristuslain painovapautta vastaan. Emme todellakaan voi ajatella mitään sellaista, jota presidentti, sotilaallisten neuvonantajiensa neuvomana, haluaisi, ja jota kongressi ei olisi taipuvainen antamaan. Diktatuuri on ollut voimassa sotajulistuspäivästä asti.

Periaatteelliselta kannalta katsoen senaattori Lewisin esityksen kuitenkin luulisi herättävän porvareitakin huomaamaan, mihin kuiluun ollaan menossa. Perustuslaki tarkoin määrää toimeenpanevan vallan ja lainlaadintavallan välisiä valtasuhteita. Tasavaltalaisen hallitusmuodon pääperuste on siinä, että tämä valtasuhde ei muodostuisi lainlaadintavallalle huonommaksi kuin se nyt on. Perustuslain kannalta katsoen senaattori Lewisin ehdotus on lakivastainen. Jos jollakin "tulkitsemis"-tempulla saataisiinkin se mahtumaan tavattoman väljäksi tehtyyn perustuslakiin, niin sittenkin jää tosiasiaksi se, että senaattori Lewis'in ehdotus hävittää tasavaltaisen hallitusmuotomme perusteet.

Sota hävittää kansavallan. Sellainenkin sota, jossa taistellaan "kansanvallan turvaamiseksi." — Raiv.

MAILMANKATSOMUKSIA

YKSI, JOKA EI PELKÄÄ MILITARISMIA.

"Minä en ollenkaan pelkää militarismin kehitystä Amerikassa. Militarismi on filosofiaa; se on nimitys, joka on annettu itsekkäälle ja anastavalle poliittiselle järjestelmälle, joka käyttää sotavoimia tarkotustensa saavuttamiseksi. Mutta kun tasavallan sotavoimat asestetaan ja mobilisoidaan, tarkottaa se periaatteiden puolustamista, joille se on laskettu, ja ihmisten yhteisten etujen puolustamista maailmassa, joka on aivan toinen asia ja toinen tarkotus kuin militarismin aseiden käyttö ja asevelvollisuuden ylläpitäminen." — Sotasihteeri Baker.

Tuskin pelkäisimme militarismia mekään, jos olisimme herra sotasihteerin housuissa. Mutta niin pitkälle kuin meidän filosofiamme ja kokemuksemme kantavat, löytyy ainoastaan yhtä laatua militarismia — ja se on juuri sitä mitä sotasihteeri sen sanookin olevan: "Itsekäs ja anastava poliitillinen järjestelmä, joka käyttää sotavoimia tarkotustensa saavuttamiseksi." Asiaan ei vähääkään vaikuta, onko tuo poliitillinen järjestelmä yksinvaltiuden vai tasavallan puitteissa, eikä se, nimitetäänkö anastuspolitiikkaa "ihmisten yhteisten etujen puolustamiseksi," jota se ei ole, tahi muutamain harvojen riiston etujen puolustamiseksi, jota se todella on.

HYVÄ ENNUSTAJA.

Kaunokirjailijoilla näyttää toisinaan olevan miltei profeetallisia ennustuslahjoja. Tässäkin yksi esimerkki.

Huhtikuulla v. 1888 julkasi tunnettu kaunokirjailija ja sanomalehtimies Harold Frederic merkillisen kirjotuksen New York Times lehdessä. Siinä melkein paikalleen ennustetaan, että nykyinen Saksan keisari Wilhelm tulisi näyttelemään uudenaikaisen Attilan osaa ja olemaan Europan vitsauksena.

Sinä aikana nykyinen Saksan keisari vasta oli Preussin kruununperillisenä, ja Frederic, joka mainitun lehden kirjeenvaihtajana oleskeli Berliinissä, oli monasti tilaisuudessa tapaamaan häntä.

"Meitä värisyttää", hän kirjottaa, "silitellessämme verikoiran lempeän ja mietiskelevän näköistä päätä — värisyttää ajatellessa niitä juttuja, mitä kerrotaan tuon siloisen ja sävyisän ulkokuoren alla piilevästä hirveästä julmuudesta. Samaten katsellessanne tämän nuoren Hohenzollernin suvun perillisen kasvoja muistelette epäilevällä kummastelulla häntä parhaiten tuntevien ilkeitä juttuja hänen sisäisestä luonteestaan.

"Heidän vastenmielisyytensä häntä kohtaan perustuu yleiskäsitykseen hänen luonteestaan. Tuon käsityksen mukaan hän on äärimmäisen kylmäkiskoinen, perinpohjin itsekäs ja hillittömän julma nuori mies, jolta puuttuu tunnollisuutta ja sääliä, sanalla sanoen kaikkia miellyttävämpiä ominaisuuksia. Haneen ovat imeytyneet kaikki ne vaistot ja aatteet, jotka ovat tämän Preussi-nousukkaan kohottaneet nykyiseen mahtiasemaansa; hänen luonteensa on uskontunnustukseksi korotetun armottoman kovuuden ja ryöstön kruunu ja kukka.

Loukannut äitiään.

"Sitävastoin on hänen äitinsä kokonaan toisenlaisen ja perusteellisesti erilaisen sivistyskannan kuninkaallinen tuote. Wilhelm prinssillä on tapana toveriensa ja läheistensä parissa käyttää äidistään "englantilaisakan" nimitystä. Unalla hän puhuu äidilleen saksaa vaikka tietää äidillään olleen sydämen asiana saada lapsensa puhumaan englanninkieltä perheen omassa keskuudessa.

"Kuten kaikki tiedämme, on aina noastaan muutamain kuukausien asia, kun hänestä tulee kahden miljoonan asestetun miehen itsevaltias käskijä. Kysymys on: mitä hän tulee tekemään?"

ONKO PELKURUUS RIKOS?

Eipä tietenkään rauhan aikana — mutta entäs sodassa? Erään ranskalaisen sotilastuomarin ratkaistavaksi tuli tämä kysymys, kun hänen eteensä tuotiin Stephanie Dessalles niminen karkuri. Lääkärin lausunto miehestä kuului: "Dessalles on kiihkomielinen luonne. Hän on pelkuri. Hän pelkää ukkosta ja muuta, mutta pelko ei ole niin valtava, että sitä olisi katsottava mielenhäiriöksi. Ensimältä hän teki tehtävänsä rintamalla, mutta antausi helpommin alakuloisuuden valtaan kuin terveet miehet. Liikaa olisi kuitenkin sanoa hänen karanneen vastustamattoman pelon takia tahi edesvastuuttomassa mielentilassa. Hän vain oli vähemmän vastustuskykyinen kuin tavalliset miehet sodan aiheuttamia mielen järkytyksiä kestämään."

Karkuri itse sanoi tuomarille: "Minä olen arka. Meidän suvussa melkein kaikki ovat sellaisia. Kaikki minua pelottaa." Kun häneltä kysyttiin, luuliko hän voivansa täyttää velvollisuutensa, jos hänet lähetettäisiin takasin sotarintamaan, hän vastasi vakavasti: "Koetan parhaani, mutta en ole varma."

Hänet tuomittiin kahden vuoden vankeuteen, mutta suopeasti kyllä sovellutettiin häneen "ensikertaisen rikkojan" lakia, että tuomion täytäntöönpano jätettiin hänen vastaisesta käytöksestään riippuvaksi, jonka johdosta mies tuli heti vietäväksi takasin rintamaan.

SÄKKI PÄÄSSÄ.

Mailmansotaa koskevat uutiset ovat viime päivinä olleet laihanlaiset. Mitään huomattavampaa ei ole kerrottu. Yhdestäkään sotivasta maasta ei ole kuulunut mitään erinomaisempaa.

Merkitseekö se sitä, että missään ei tapahdu mitään erikoista?

Meistä näyttää, että asianlaita on aivan päinvastoin. Nyt vallitsevalla äänettömyydellä ilmeisesti peitetään jotain hyvinkin merkillistä ja huomiota herättävää.

Muutama päivä sitten julkaisi Lontoon "Times"-lehti hälyyttävän uutisen Englantia uhkaavista sisäisistä levottomuuksista. "Emme enää voi salata," sanoi lehti, "että maassamme viime aikoina on uhkaavasti kasvanut sosialistinen ja pacifistinen mielala." Lehti puhui sellaisessa äänilajissa, kuin olisi kysymyksessä joku ihan välittömästi puhkeamaan uhkaava myrsky. Samaan tapaan puhuivat muut Englannin lehdet.

Ja sitten seurasi täydellinen hiljaisuus. Mitään ei hiiskuttu. Eräänä päivänä vain ilmottivat uutistoimistot, että sensuuriviranomaiset yhden päivän ajaksi pidättivät kaikki kaapelisähkösanomat.

Ranskastakaan ei ole ainakaan yhden viikon aikana kerrottu mitään, lukuunottamatta kaavamaisia ilmotuksia rintamataisteluista. Mutta juuri silloin kun tämä äänettömyys alkoi, kehittyi sielläkin jotain hyvin tavatonta. Painleve'n ministeristö muodostettiin ilman sosialistien myötävaikutusta. He jyrkästi kieltäytyivät tukemasta hallitusta, ellei hallitus suostu eräisiin maan sisäpolitiikkaa koskeviin vaatimuksiin. Mitä nämä vaatimukset ovat, siitä ei kerrottu mitään. Millä tavalla niiden aiheuttama levottomuus on asettunut, emme tiedä. Todennäköiseltä näyttää, että se ei ole ollenkaan asettunut. Mitä tapahtuu Ranskassa?

Yhtä luonnotonta on, että uutistoimistoilla ei ole mitään kerrottavaa Venäjältä. Ja kuitenkin tiedämme, että siellä par'aikaa tapahtuu jotain, jolla on oleva ratkaiseva vaikutus ei ainoastaan Venäjän vallankumousliikkeeseen, mutta kansainväliseen asemaan yleensä. Uutistoimistot yksityiskohtaisesti kertoivat kansanvaltaisten järjestöjen kongressin avajaistilaisuudesta. Todensivat että Kerenski sai siellä sangen kylmän vastaanoton. Seuraavana päivänä aivan aiheettomasti, tuomatta esille mitään pätevää todistusta väitteen tueksi, sanottiin, että Kerenskin kannattajat ovat voitolla kongressissa ja että Kerenski aikoo nimittää uuden hallituksen uhmatakseen kongressin vaatimusta, että hallitusvalta on luovutettava sille. Minkätähden hänen piti näin uhmata, jos kerran kongressin enemmistö oli hänen kannallaan sitä nerokkaat sähkösanomamestarit eivät ottaneet selittääkseen.

Kuvaavinta kaikesta on kuitenkin se, että sitten tykkänään lakkasi tulemasta tietoja kongressin ja hallituksen toimista. Onko Kerenski muodostanut hallituksen vaiko ei? Ja millaisia päätöksiä tehtiin tuossa kongressissa hallituskysymyksestä?

Viime lauantaina piti eräitten ponsiehdotusten olla kongressin käsiteltävänä. Varmaa lienee, että niitä käsiteltiinkin. Mutta niistä ei kerrota yhtään mitään.

Ollaan kuin säkissä.

Mutta sanoohan eräs amerikkalainen sananlasku, että "no news is good news." Mekin voimme sanoa samoin. Tämä yleinen äänettömyys on varma merkki siitä, että se mikä tapahtuu ei ole erittäin mieluista imperialisteille. Mutta näin ollen se ehkä ei ole kovinkaan masentavaa niille, jotka kaipaavat kansojen heräämistä. Olkaamme siis kärsivällisiä. Perästä kuuluu, sanoi torven tekijä. — Raiv.

Matkustavainen (majatalon isännälle): "Viime yönä minä tapoin vuoteeltani vähintään 20 ludetta."

Isäntä: "Ettekö voisi viipyä meillä vielä pari päivää?"

Järjestömme asioita

TOVERITAR SANNA KANNASTO PUHUU WYOMINGISSA JA COLORADOSSA

seuraavasti:

Glencoe, Wyo., lokak. 13 ja sitä seuraavina päivinä.
Cumberland, Wyo., lokak. 15 ja sitä seuraavina päivinä.
Frontier, Wyo., lokak. 20 p. ja sitä seuraavina päivinä.
Rock Springs, Wyo., lokak. 24 ja sitä seuraavina päivinä.
Reliance, Wyo., lokak. 31 ja sitä seuraavina päivinä.
Superior, Wyo., marrask. 6 ja sitä seuraavina päivinä.
Hanna, Wyo., marrask. 13 ja sitä seuraavina päivinä.
Leadville, Colo., marrask. 22 ja sitä seuraavina päivinä.
Telluride, Colo., marrask. 29 ja sitä seuraavina päivinä.
Carneyville, Wyo., jouluk. 6—12 p.

Toverillisesti,
Wyomingin valtion s. s. osastojen keskuskomitea.

S. S. OSASTOILLE.

Näinä päivinä lähettää Brainerdin suomalainen sosialistiosasto järjestömme osastoille keräyslistoja haalivelan ja yleensä kireän taloudellisen aseman parantamiseksi. Brainerdin toverit ovat nähneet tämän toimenpiteen aincakai keinoksi läpäistäkseen ahdinkotilastaan ja voidakseen jatkaa sosialistista kasvatustyötään sillä paikkakunnalla.

Erikoisesti haluan huomauttaa osastoille että Brainerdin osasto on saanut luvan järjestön toimeenpanevalta komitealta ja keskipiirikomitealta näitten listojen lähetykseen.

Toverillisesti,
HENRY ASKELI, S. S. J. Siht.

PÖYTÄKIRJA

Californian valtiokomitean kokouksesta 3 päivänä lokak. 1917

1.
Kokouksen avasi puheenjohtaja T. Helske.

2.
Vakinainen kirjuri ei ollut saapuvilla, joten tilalle valittiin allekirjoittanut.

3.
Y. Hopeavaara ilmotti kirjeellä ei voivansa saapua kokoukseen. Luettiin länsipiirikomitealta tullut kirje, joka otettiin huomioon ja lausuttiin toivomus, että jos luentokurssit tulaan pitämään niin alettakoon ne ensin Washingtonin valtiossa. T. W. Williamsilta tullua kirje ei aiheuttanut keskustelua, koska niitä on lähetetty kaikille osastoille.

4.
Päätettiin ilmottaa W. Berkeleyn osastolle että on valittava valtiokomiteaan kaksi jäsentä, yksi vakituiseksi ja toinen varajäseneksi poismuuttaneitten tilalle, ja päätettiin lähettää osastojen äänestettäväksi.

5.
Jos luentokurssit tulevat pidettäväksi, niin päätettiin pitää ylimäärainen kokous kurssien järjestämistä varten.

6.
Hyväksyttiin lasku maksettavaksi T. Helskeelle ja Cal. valt. kesäjuhlain puhekilpailu-palkinto S. Heinoselle 40c.

7.
Kokouksessa oli läsnä T. Helske, V. Jalo ja allekirjottanut.

Seuraava kokous päätettiin pitää San Franciscossa, 20 Flint St.

Kokouksen puolesta,
SAARA WILEN,
väliaik. kirjuri